

Nadžkof Zore na Višarjah, 06. 08. 2017

Dragi rektor svetišča na svetih Višarjah pater Lah, dragi bratje duhovniki iz Slovenije in Evrope, dragi bratje in sestre romarji, dragi Slovenci in vsi drugi, ki ste na praznik Jezusove spremenitve na gori priromali sem na svete Višarje zato, da bi to nedeljo spremenili v gospodov dan, da bi ta nedelja postala srečanje z Gospodom Jezusom Kristusom, pa tudi srečanje drug z drugim.

Današnja božja beseda je čudovito zgovorna prav ob priliki srečanja treh Slovenij tukaj na svetih Višarjah. Slišali smo poročilo evangelista Mateja kako je Jezus na goro povabil tri izmed svojih učencev: Petra, Jakoba in Janeza.

Ne vem, če ste se kdaj vspraševali zakaj ravno to trojico, zakaj so ti trije imeli, recimo temu, pogojno privilegij, da so smeli doživeti spremenitev na vrhu gore, vseh ostalih devet pa ne. Ali jih Jezus ni poklical dvanajst, da naj bi bili z njim in da bi jih poslal oznanjat evangelij. Ali torej Jezus med svojimi učenci dela razliko, ne obravnava vseh po enakih merilih, z enakimi vatli?

Če prebiramo Jezusovo zgodbo, Jezusovo življenje v povezavi z njegovimi učenci, potem bomo spoznali, da so ti trije v zboru učencev bili nekaj posebnega. Bili so na poseben način težavni. Najprej Peter: Peter ke bil učenec, ki ni znal poslušati. Vedno znova je imel ideje na kakšen način bi naravnal Jezusovo pot. Malo pred poročilom po spremenitvi na gori beremo o tem, kako je Jezus Petra silovito zavrnil, ko ga je Peter hotel odvrniti od njegove poti, od poti v Jeruzalem, od poti, ki je skozi trpljenje peljala v odrešenje. Peter bi izbral kaj lažjega. Jezus pa ne in zato mu je rekel: za menoj satan, ker ne misliš na to, kar je božje ampak na to, kar je človeško. In tolikokrat, tudi ob drugih priložnostih Peter ne zna poslušati. Hoče po svoje in po svoje hoče voditi tudi druge, tudi Jezusa. Celo potem, po vstajenju, po veliki noči, se Peter odpravi loviti ribe in drugi mu sledijo, ker je imel med njimi veljavo. Imel je avtoriteto. Druga dva, Jakob in Janez, karierista: reci naj bova v tvojem kraljestvu na tvoji levisi in na tvoji desnici in na ta način v želji po odličnejših mestih v Jezusovem kraljestvu sta vnašala razdor, sta vnašala spor v zboru učencev namesto, da bi bila skupaj z vsemi drugimi ustvarjalca občestva, ki bo kot občestvo oznanjalo Jezusa, Jezusa vstalega, Jezusa živega, sta v to občestvo vnašala razdor in godrnjali so zoper njiju, pravi evangelist.

Glejte, te tri, na poseben način problematične učence, je Jezus vzel na goro zato, da bi se pred njimi spremenil, da bi smeli po božji milosti, po božji dobroti s svojimi očmi, ki so bile polne strahu pred preizkušnjo pri Petru, ki so bile polne stremljenja po uspešnosti, po uveljavitvi pri Jakobu in Janezu uzrla Jezusa v njegovi tosvetni in njegovi večnostni resničnosti. V njegovem telesu, ki ga je privzel iz Device Marije in v njegovi povečanosti, ki je dar vsemogočnega Očeta, ki ga je obudil od mrtvih. Potrebujejo namreč poseben nauk, potrebujejo posebno obdelavo, če hočete zato, da bodo mogli postati stebri občestva učencev in občestva Cerkve. Peter, kot tisti, na katerega bo Jezus postavlja svojo Cerkev in Jakob in Janez kot tista, ki bosta imela posebno vlogo v občestvu prve Cerkve.

Tam na vrhu, na gori, tam se je pred njihovimi očmi odprla drugačna resničnost. Tam so se Jezusu oblačila zasvetila kot sonce, obraz mu je sijal kakor luč. Apostoli so mogli zreti nebesa. In vendar je Peter tudi v tem primeru razmišljal: postavimo tri šotore. Spet prihaja s predlogom pred Jezusa: postavimo tri šotore, enega za tebe, enega za Mojzesa, eneg za Elijo. Kaj je bil šotor v stari zavezi? V stari zavezi je bil šotor shodni šotor, prostor, ki ga je napolnjeval Bog. To je bil prostor božje bližine, božje navzočnosti. In kdor je želel srečati Boga, kdor je iskal Boga, se je napolnil v shodni šotor. In Peter, Peter v svoji neučakanosti ima tukaj tri šotore. Mojzesa – preroštvo – postavilo – preroštvo in Jezusa. Jezus je božja navzočnost, Jezus je božji vstop v človeštvo, Jezus je edini Odrešenik človeškega rodu in zato Peter v resnici ni vedel kaj govori. In ni postavljaj šotorov, kajti Jezus ne potrebuje šotora. Jezus je šotor. Jezus je razodetje vsemogočnega Boga, Jezus je Bog.

Dragi bratje in sestre, tudi mi smo se danes povzpeli na višino, svete Višarje, svete Višarje kakor učenci z Jezusom na goro spremenitve, na goro Tabor. In bodimo tukaj tudi mi odprtega srca. Vidim, da ste, marsikdo, prišli sem peš. In za priti peš na Višarje je potreben napor, je potrebna odločitev, je potrebno premagati vse tiste skušnjave vmes, ko ti pride na misel, pa zakaj mi je tega treba, zakaj mučim samega sebe. Ko znoj zaliva oči, oči pečejo in se sprašuješ, kakšen smisel ima vse to in če popustimo temu vprašanju, temu dvomu in skušnjavam, ne dosežemo vrha, ne dosežemo spremenitve, ne dosežemo razodetja živega Boga. In ko pridemo na vrh, na takšen ali drugačen način, vsi pa z enako pripravljenim srcem poslušati Boga, kajti na gori se ponovi beseda, ki se je zaslišala ob Jordanu: ta je moj sin, moj ljubljeni, nad katerim imam veselje, njega poslušajte.

In zato smo tukah odprtih ušes in odprtih src, da bi nas Jezus s svojo besedo najprej mogel spremeniti. Sem smo prišli zato, da bi nas Jezus spreobrnil, da bi tudi v našem življenju, kjer se tolikokrat pojavijo različna središča, kjer gradimo, postavljamo različne šotore in svoje življenje na nek način razdelimo, raztresemo, da bi ob srečanju z Jezusom mogli spet poenotiti svoje življenje, da bi šli v srce, tam srečali Boga in sebe in zaživel kot odrešeni kristjani. To je pravzaprav tista spremenitev, ki jo mi potrebujemo na vrhu gore in gora je vsako srečanje z Gospodom Jezusom. Gora je vsako povabilo k pristnosti, h globini, k naši istovetnosti, krščanski in slovenski istovetnosti. In zato ne bomo gradili treh šotorov. Tudi mi kot Slovenci ne bomo gradili treh šotorov, ne bomo gradili teh Slovenij, ampak bomo isto vero, isto zvestobo zgodovini, kulturi, jeziku in veri naših očetov živeli povsod, kamorkoli nas pripelje pot. Povsod se bomo učili kako živeti iz Boga in za Boga in kako iz Boga živeti za brate in sestre, najsi bo to tam, kjer smo se rodili ali tam, kamor nas je življenjska pot odvedla morda v davni preteklosti, morda v zadnjem času. Povsod bomo živeli iz istih korenin in povsod se bomo pustili obogatiti. Ne bomo ostajali zaprti v nekakšno domačijskost, ampak bomo dovolili, da nas obogatijo, da nas oplemenitijo, da nas oplodijo srečanja od blizu in daleč, kajti rast je v srečanju ne v osamitvi, ne v zaprtosti vase in zato prihajamo sem na Višarje, na to srečanje treh Slovenij k večji odprtosti in hočemo drug drugega bogatiti in oplemenititi. In opravili bomo tudi nadaljno pot.

Apostoli so z Jezusom odšli v dolino. Ta pot jim pravzaprav ni bila všeč, kako lepo bi bilo zadržati trenutek na vrhu gore, tisto razodetje nebes, ki je odsotnost vsake preizkušnje, vsega hudega, vendar so morali naprej po poti odrešenja za Jezusom, za njim, ne pred njim, za njim. In, ko so se naučili hoditi za njim, so postali apostoli njegovega evangelija po vsem svetu. In tako bomo tudi mi, dragi bratje in sestre, kamorkoli nas bo s svetih Višarij vodila pot, prinašali iz zaklada svojega srca vse tisto, kar je vanj položil Bog, vse tisto kar so vanj položili, ki so živeli pred nami in smo njihovi dediči in tudi vse tisto, kar smo se s pripravljenostjo in poslušnostjo, navdihom z vseh strani, naučili tudi sami. Da bomo, kakor se pustimo bogatiti bratom in sestram okoli nas, tudi mi z vero in slovesno bogatili brate in sestre povsod po svetu, vsakega, ki ga srečamo, v dobroti in plemenitosti srca.

In na tej poti se zatekamo pod varstvo naše Matere Marije. Kakor smo slišali rektorja Petra Laha na začetku, je pod njenim plaščem prostora za vse in zato v zavesti, da za nikogar ne zmanjka prostora, ne bomo nikogar odrivali ali puščali zunaj. Vse bomo povabili pod ta plašč in vse, vse, priporočali njenemu svetemu varstvu in priprošnji, da bomo v resnici postajali ena čreda, kakor je en sam dobri pastir, ki nas vodi k odrešenju. Amen